

Laatste nacht

Els Florijn
Laatste nacht

Roman

Tweede druk

MOZAÏEK – ZOETERMEER

Van Els Florijn verschenen ook bij Uitgeverij Mozaïek:

Schaduw van de wolf (2005)

Het meisje dat verdween (2010)

Tweede, gewijzigde druk 2011

ISBN 978 90 239 9374 2

NUR 301

Ontwerp omslag Wil Immink

Typografie Geert de Koning

De eerste druk van deze roman verscheen in 2003 bij

Uitgeverij Kok, Kampen

© 2011 Uitgeverij Mozaïek, Zoetermeer

Alle rechten voorbehouden

*Wij verlangen de waarheid, en vinden
in onszelf slechts onzekerheid.*

283 [437], *Gedachten*, Pascal

Voor mijn ouders

EERSTE DEEL

I

Nu moet ik het doen, denkt hij. Zijn vingers sluiten zich stevig om de pen. Hij begint te schrijven.

Voor Alex,

Hoe langer ik aarzel om het op te schrijven, hoe moeilijker en onwaarschijnlijker het lijkt...

...wat ik je door middel van deze brief wil zeggen. Ik zou het je moeten vertellen, maar niemand weet beter dan jij en ik hoe onmogelijk dat is.

Ik vrees dat je meer op me lijkt dan me lief is, en dat dit tussen ons in staat. Het belet me om juist dat aan je te vragen wat ik je al zo lange tijd heb willen vragen. Ik ben het niet minder belangrijk gaan vinden, maar juist belangrijker, en dat dwingt me mijn pen op papier te zetten en al schrijvende te zoeken naar een hartelijkheid die me wat vreemd toeschijnt na de vele verwijten.

Je bent niet zo verbitterd dat je dit niet zou willen lezen; juist jij zult het lezen, want het is voor jou, aan jou, en niet voor je zus. Het is voor jou omdat je zult weten wat ik bedoel, omdat jij de woorden zult lezen die ik niet schrijf.

Voor jou en voor mij zal ik bij het begin beginnen.

Toen ik je moeder leerde kennen was ik nog niet zo oud...

Het was woensdag toen hij de boekwinkel in kwam lopen. Hij zocht iets voor zijn moeder. Daar stond ze, met een boek in haar hand en haar hoofd gebogen, zon die koperrood over haar haren vlamde. Ze droeg een

korte rok en een blauw truitje zonder mouwen. Ze keek hem aan toen hij binnenkwam. Hij mompelde een vage groet en liep naar een plank met boeken. Hij liet zijn ogen langs de titels glijden, maar zag niets wat zijn moeder zou aanspreken.

Toen hij terug naar huis fietste, zag hij dat vlammende zonrode haar overal, en dacht aan de koele grijze ogen die hem aangekeken hadden en herinnerde zich de welving van haar heupen en haar stevige benen onder de korte rok. De zon brandde trillend op het asfalt en de banden van zijn fiets leken te smelten.

De volgende dag ging Steven terug.

Hij had het zichzelf nooit vergeven als hij niet teruggegaan was, al voelde hij zich niet op zijn gemak toen hij de winkel binnenstapte en dezelfde ogen naar zich voelde kijken. Hij liep naar een boekenrek. Ze zei 'goedemorgen' en hij wist dat ze naar hem bleef kijken, maar hij draaide zich niet om om haar aan te kijken.

Hij had niet gehoord dat ze vlak achter hem was komen staan, en schrok toen ze vroeg: 'Kan ik u soms ergens mee helpen?' Ze zei het met een ernstige toon in haar stem, maar toen hij zich omdraaide zag hij haar mondhoek trekken.

De eerste keer dat hij met haar uitging kwam hij haar thuis ophalen. Ze had haar adres voor hem opgeschreven, hij kende het dorp waar ze woonde niet. Hij had het briefje in het voorvakje van zijn portemonnee gedaan, zodat hij haar handschrift zag als hij hem opendeed.

Hij was te vroeg. Toen hij met zijn vaders auto de straat inreed dacht hij: zal ik nog een paar straten omrijden, dat ik precies op tijd ben? Nee, dacht hij toen, want de gedachte extra tijd met haar door te brengen lokte hem wel.

Het was een brede straat. Grote huizen. Nummer honderdvijfendertig moest hij hebben. Hij reed langzaam door, onder de indruk van de buurt waar ze woonde. Zouden haar ouders zoveel geld hebben?

De straat werd smaller. Hij boog naar voren om de huisnummers te kunnen lezen.

Honderdnegenentwintig. Het volgende huis was klein, verscholen achter coniferen. Hij kon het huisnummer niet lezen.

Honderddrieëndertig. Een bungalow met een plat dak, drie auto's voor het huis.

De volgende moest het zijn. Hij zag een auto staan. Verstand had hij er niet van, maar de auto zag er duur uit.

Aan het begin van de lange oprit stonden eiken in een lange rij. De tuin was prachtig onderhouden. De zon vonkte op witte steentjes.

Woonde Martha hier?

Hij haalde haar voor ogen, het koperrode haar, de eenvoudige kleren die ze had gedragen.

Ze deed zelf open. Hij zag spotlichtjes in haar ogen toen ze vroeg: 'En, kon je het vinden?'

'Natuurlijk. Zo'n huis zie je niet snel over het hoofd.'

Ze lachte. 'Kom maar binnen.'

Hij nam haar op. Ze droeg een witte bloes en een spijkerbroek.

Het leek of ze hier niet paste, staand op de drempel van dit huis, haar hand op de koperen deurknop.

‘Kom dan,’ zei ze.

Hij liep haar na. Een gang, overal spiegels. Ze liep de trap op. Een blauwe traploper met versleten plekken op de plaats waar veel voeten hadden gelopen. Zijn hand gleed langs de gladde leuning.

‘Ik woon boven,’ zei ze, ‘de rest verhuur ik.’

‘Verhuur je?’ vroeg hij. Hij dacht haar verkeerd verstaan te hebben. ‘Wonen je ouders ook boven?’

‘Nee.’ Ze liep voor hem uit door de overloop. Een groot raam wierp stoffig strijklicht op deuren die helderrood waren geschilderd.

‘Ik woon niet meer bij mijn ouders. Dit huis is van mij.’

‘Van jou?!’

Ze draaide zich om. ‘Ja. En dit is mijn gedeelte.’ Ze hield de deur voor hem open.

‘Dit zijn mijn opa’s spullen nog allemaal. Ik wilde deze kamer moderner inrichten. Ik ben er nog niet toe gekomen. Misschien laat ik het nu wel zo, al vind ik het er burgerlijk uitzien.’

Burgerlijk? Steven zou er hij wist niet wat voor doen om in zo’n kamer thuis te komen. Alleen de ruimte al. De ramen, groot, en rond vanboven. Het uitzicht op de tuinen achter het huis, op weiland in de verte, bos daarachter.

De televisie paste niet in de kamer. Hij vermoedde dat zij hem er had neergezet. Stoelen met houtsnijwerk aan de poten, kussens van blauw fluweel met geborduurde

hoeken, een bureau en een secretaire die op dezelfde manier als de stoelen versierd waren.

Hij draaide zich naar haar toe. 'Je hebt me wat uit te leggen.'

Er kwam een frons boven haar ogen. 'Waarom?' vroeg ze. 'Dit huis is van mij. Net als veel geld. Toen mijn opa stierf, kreeg ik alles. Op de voorwaarde dat het altijd in de familie Van Hezen zou blijven.'

Ze lachte hardop. 'Ik blij dat mijn moeder Van Hezen heet. Ik heb haar naam aangenomen.'

'En je ouders dan?' vroeg hij verbaasd.

'O.' Ze haalde haar schouders op. 'Mijn opa was nijdig op mijn moeder omdat ze hertrouwde toen ze van mijn vader gescheiden was. Hij had mijn vader voor haar uitgezocht, namelijk. Zo was mijn opa, erg op stand. Hij wilde de man waarmee ze hertrouwde niet eens zien. Mij wel. Ik kwam graag bij hem. Mijn opa was wat vreemd. Je moest met hem kunnen omgaan.'

'Hoe vreemd?' vroeg Steven. Hij wilde de tijd in dit wonderlijke huis nog even rekken.

'Overheersend. Niet geliefd. Wel bij kinderen. Daar kon hij mee omgaan.'

Ze lachte naar hem. 'Mijn moeder zei dat ik op hem leek.'

'Kom je nog wel bij je vader of moeder?' vroeg hij.

'Nee,' zei ze.

Ze liep een deur door, kwam terug met een jas over haar arm.

'Zullen we gaan?'

Ze liep voor hem uit naar beneden. Overal schilde-

rijen op de wand langs de trap. Hij hield niet van de zware, vergulde lijsten, van die donkere olieverf met vernis, maar van de statigheid die de gang uitstraalde was hij onder de indruk.

‘Waarom werk je in een boekwinkel?’ vroeg hij.

Ze gaf hem pas antwoord toen ze naast hem in de auto zat.

‘Ik moet wat doen. Niet de hele dag in dat huis rondhangen. In dit baantje kan ik mijn eigen gang gaan. Niemand die me op mijn vingers kijkt.’

Hij vroeg er verder niet naar. Hij zette de auto bij een park neer, en ze liepen onder de bomen, gingen zitten. De zon scheen op hun gezicht.

Ze fascineerde hem. Hij dacht dat hij haar persoonlijkheid op zich af voelde stralen. Hij wilde daar deel aan hebben, aan haar, aan haar leven, aan wat ze dacht en voelde. Ze was zo radicaal anders dan de vrouwen die hij kende.

Toen Martha haar ogen sloot, liet Steven voorzichtig zijn vinger over haar neusbrug, over haar voorhoofd glijden. Ze liet het toe.

‘Ik ben geen aantrekkelijke huwelijkskandidaat,’ zei ze die avond tegen hem. Ze zaten tegenover elkaar aan een tafeltje, hij had haar net uit een hoge karaf wijn ingeschonken.

‘Waarom niet?’

Zoals hij haar hier zag zitten, rozig lamplicht op haar gezicht, haar ogen groot en helder, leek ze hem uitstekend geschikt.